Славкові,
що з квартири сорок,
велосипед
купили вчора.

Він зразу
в двір його потяг,
прудкого та дзвінкого,
все хизувався ним,
та нас
не підпускав до нього.

Просила Іра:
— Славчик, дай
проїду до паркану! —
А він Ірині:
— Не займай,
бо дам —
так враз одстанеш!

Просив Юрко:
— Ну дай хоч раз
проїду метрів двісті! —
А він Юркові:
— Ач, який!
Свого купи та їзди!

І я просив.
Та він:
— Моє! —
І нам кататись
не дає...

Ну й що? Нехай!
А ми зате
утрьох
в кіно ходили?
утрьох
у нашому дворі
співали скільки сили,
а потім
грали у квача,
аж поки вечір не почавсь.

А що Славко?
Він сам-один
сидів з велосипедом
і вже кататись
не хотів...

Отак йому і треба!
Хай трошечки
позаздрить —
хай виправиться
завтра!